

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 3/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Mgr. Luciou Príčovou, Strážovská 4, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Asan 22/2019 z 2. júna 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostný návrh

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“),

vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Asan 22/2019 z 2. júna 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 24 S 117/2018 z 13. februára 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia riaditeľa Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície, Sládkovičova 25, Banská Bystrica (ďalej len „žalovaný“), č. PPZ-HCP-BB1-2018/026506-008 z 20. júna 2018 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) a zároveň zamietol alternatívny návrh sťažovateľa na sankčnú moderáciu. Rozhodnutím žalovaného bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa a bol potvrdený disciplinárny rozkaz riaditeľa Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica č. 1/2018 z 18. apríla 2018 (ďalej len „rozhodnutie o disciplinárnom opatrení“), ktorým bolo sťažovateľovi uložené disciplinárne opatrenie podľa § 53 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“), a to zníženie služobného platu o 5 % na dobu jedného mesiaca za disciplinárne previnenie podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., a to na skutkovom základe špecifikovanom v rozhodnutí o disciplinárnom opatrení, čím sťažovateľ konal v rozpore s čl. 9 písm. e) nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 164 z 12. novembra 2013 o ochrane osobných údajov a porušil základnú povinnosť policajta ustanovenú v § 48 ods. 3 písm. h) zákona č. 73/1998 Z. z. Uvedeným konaním spôsobil porušenie záujmu chráneného zákonom č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom v rozhodnej dobe, ktorým bola ochrana spracovávaných osobných údajov.

3. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší súd napadnutým rozsudkom podľa § 461 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok

v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) ako nedôvodnú zamietol. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že krajský súd sa po preskúmaní oboch správnych rozhodnutí, ako aj konaní, ktoré ich vydaniu predchádzali, podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru, že rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, pričom svoj právny záver, s ktorým sa najvyšší súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

4. Sťažovateľ namieta, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je nezákonný, formalistický a arbitrárny. Jeho odôvodnenie považuje za príliš všeobecné, povrchné, nezohľadňujúce jeho konkrétny prípad. Najvyšší súd sa podľa názoru sťažovateľa nevysporiadal s jeho argumentmi.

5. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ namieta, že najvyšší súd sa nevysporiadal ani s jeho námietkami o „*dĺžke samotného konania o disciplinárnom previnení*“, ktoré trvá skoro už štyri roky, čím podľa jeho názoru došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, navrhuje aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov a ich bezúhonnosť ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

14. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Sťažostná argumentácia a predbežné posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

16. Podstata ústavnej sťažnosti v tejto časti spočíva v námietke nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou týkajúcou sa zásad disciplinárneho trestania, zdĺhavosti konania a nedostatočných dôkazov zo strany správnych orgánov.

17. Podľa názoru sťažovateľa sa najvyšší súd nevysporiadal s argumentom, podľa ktorého krajský súd je podľa § 197 SSP oprávnený doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy, a to aj na návrh účastníka konania, ktorým však nie je viazaný. V tejto súvislosti uvádza, že súdy a správne orgány jasne a presne nezistili, aké informácie boli poskytnuté z informačného systému, ak vôbec boli. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že správne orgány nevykonali riadne dokazovanie, nevyžiadali podporné dokumenty,

dôkazy, prípadne opätovne nevykonali výpoveď „bývalej manželky“ (osoby, na žiadosť ktorej mala byť informácia poskytnutá, pozn.), čím nebol náležite zistený skutkový stav veci. Najvyšší súd nechal pri rozhodovaní do úvahy argumenty poukazujúce na skutočnosť, že konaním nebolo zasiahnuté do práv dotknutej osoby (osoba, o ktorej mali byť poskytnuté údaje z informačného systému, pozn.) a osoba na žiadosť, ktorej mala byť informácia poskytnutá, bola ako manželka garantom pobytu dotknutej osoby, a pri ukladaní disciplinárneho opatrenia nechal do úvahy ani skutočnosť, že jeho predchádzajúce disciplinárne tresty boli s poukazom na § 61 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. zahladené, a preto sa pri ukladaní tohto disciplinárneho opatrenia malo na sťažovateľa hľadieť ako na bezúhonného.

18. Sťažovateľ v prospech svojho sťažnostného návrhu namieta aj to, že najvyšší súd sa nezoberal jeho námietkou o tom, že disciplinárne konanie sa spravuje zásadami trestného konania, kde platí zásada *in dubio pro reo*, z čoho vyplýva, že disciplinárne previnenie musí byť preukázané objektívne, jasne, určito, jednoznačne a úplne, a zároveň, že sa najvyšší súd pri rozhodovaní v tejto veci odklonil od rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach a prípadoch.

19. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

20. Ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhajiteľným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak,

pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd, zaručuje čl. 46 ods. 2 ústavy. Obhájitelnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, totiž vyžaduje, aby sudy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (m. m. III. ÚS 305/08). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

21. V úvode posúdenia danej veci poukazuje ústavný súd na skutočnosť, že základnou povinnosťou sťažovateľa je, aby opísal nielen skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom, ale uviedol najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženej veci. Iba strohé konštatovanie

bez ďalšieho nie je dostačujúcim odôvodnením, na základe ktorého by ústavný súd mohol a mal preskúmať sťažovateľom tvrdené porušenie ústavou a dohovorom zaručené práva (m. m. I. ÚS 455/2019).

22. Sťažovateľom v ústavnej sťažnosti formulovaná prevažná časť argumentácie (okrem opísania skutkového stavu veci, pozn.) „...vina Sťažovateľa musí byť riadne a presne preukázaná, čo podľa jeho názoru nebolo preukázané ani zo strany správnych orgánov, ani zo strany súdov... ...za celé obdobie správne orgány nevykonali žiadne nové dokazovanie a nezaobstarali si žiadne nové dôkazy... ...podľa mienky sťažovateľa sa NS SR vo svojom rozhodnutí odklonil od rozhodovacej praxe súdov SR v obdobných veciach... ...nebol náležite zistený skutkový stav veci...“ je vedená výlučne vo všeobecnej rovine, čo nezodpovedá požiadavke v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavom súde, v zmysle ktorého musí ústavná sťažnosť okrem iného obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Uvedené zakladá dôvod aj na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

23. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na bod 55 napadnutého rozsudku, kde najvyšší súd obdobne poukázal na skutočnosť, že viaceré námietky obsiahnuté v kasačnej sťažnosti boli naformulované príliš všeobecným spôsobom, bez konkretizácie nedostatkov v konaní, ako aj v samotnom rozhodnutí krajského súdu.

24. K námietke sťažovateľa o tom, že najvyšší súd sa nevysporiadal s tým, že krajský súd je podľa § 197 SSP oprávnený doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy, a to aj na návrh účastníka konania, ktorým však nie je viazaný, ústavný súd uvádza, že kasačná sťažnosť sťažovateľa, s ktorou sa ústavný súd oboznámil, takto formulovanú námietku neobsahuje. V tejto súvislosti ústavný súd súčasne pripomína, že v konaniach vo veciach správneho trestania je pre správny súd základom pre rozhodnutie skutkový stav zistený orgánom verejnej správy, ktorým však nie je viazaný [§ 120 písm. b) SSP].

25. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

26. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

27. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ mohol takto formulovanú námietku uplatniť v podanej kasačnej sťažnosti, čo neurobil. Uvedené zakladá dôvod na odmietnutie tejto námietky podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

28. S prihliadnutím na obsah ústavnej sťažnosti je zrejmé, že podstatnou námietkou sťažovateľa, ktorá bola obsiahnutá aj v kasačnej sťažnosti, je námietka, že súdy a správne orgány jasne a presne nezistili, aké informácie boli poskytnuté z informačného systému, ak vôbec boli, keď vychádzali len z dôkazov zaobstaraných na začiatku disciplinárneho konania v rokoch 2016 a 2017, ktoré nebolo doplnené. V tejto súvislosti najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zdôraznil, že v prejednávanej veci neexistovali pochybnosti o tom, že k poskytnutiu informácií týkajúcich sa povolenia na pobyt dotknutej osoby jeho bývalej manželke zo strany sťažovateľa došlo, čo potvrdil aj sám sťažovateľ vo svojich vyjadreniach v rámci disciplinárneho konania. Z odôvodnenia rozsudku

krajského súdu vyplýva, že keďže sám sťažovateľ nepopieral, že informácie poskytol a 4. októbra 2016 sa na pracovisku mimo plánovanú službu nachádzal, pričom čas lustrácie nijako nerozporoval, neobstoja jeho námietky o neúplnom a nedostatočne zistenom skutkovom stave. Nad rámec uvedeného krajský súd poukázal, že mu nie je zrejmé, v akom smere a aké dôkazy by mali byť ešte vykonané, a čo by nimi malo byť preukázané (bod 48 rozsudku krajského súdu, pozn.). Z ústavnoprávneho hľadiska je podstatné, že kasačná sťažnosť sťažovateľa síce obsahuje tiež argument o tom, že krajský súd mohol opätovne vykonať výsluch bývalej manželky dotknutej osoby, prípadne doplniť dokazovanie, avšak opäť bez uvedenia skutočností, čo by malo byť takýmito dôkazmi ešte preukázané nad rámec zisteného skutkového stavu. Vzhľadom na uvedené záver najvyššieho súdu o tom, že tieto námietky sťažovateľa sú bezpredmetné, nemožno považovať za arbitrárny.

29. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého najvyšší súd nereagoval na jeho kasačnú námietku o tom, že v okolnostiach jeho veci nebola v rámci disciplinárneho konania zohľadnená zásada trestného konania *in dubio pro reo*, si nevyžadovala zo strany najvyššieho súdu špecifickú odpoveď, keďže v rámci disciplinárneho konania nevznikli o naplnení týchto predpokladov pochybnosti.

30. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku (body 59 a 60, pozn.) primeraným spôsobom reagoval aj na námietky sťažovateľa, ktorými poukazoval na charakter poskytnutých údajov, ktoré nepovažuje za osobné údaje, a taktiež sa vysporiadal aj s námietkou, že bývala manželka dotknutej osoby nebola neoprávnenou osobou, keď zdôraznil, že táto nedisponovala žiadnym splnomocnením na riešenie akýchkoľvek administratívnych záležitostí týkajúcich sa jej bývalého manžela súvisiacich s jeho pobytom na území Slovenskej republiky, a teda nebola ani účastníkom konania, ani splnomocneným zástupcom. Sťažovateľ dostal odpoveď aj na argumentáciu vzťahujúcu sa k primeranosti trestu (uloženého disciplinárneho opatrenia, pozn.) súvisiacu so zahladením jeho predchádzajúcich disciplinárnych opatrení (body 62 až 64 napadnutého rozsudku, pozn.).

31. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názormi najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

32. Ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľa. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, pretože sú dostatočne a presvedčivo odôvodnené.

33. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2 ústavy, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

34. Reflektujúc petit ústavnej sťažnosti sťažovateľa (ktorý spravidla rámcuje rozsah prieskumnej právomoci ústavného súdu; pozri napr. I. ÚS 514/2020, pozn.), podľa ktorého k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy malo dôjsť napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd dáva do pozornosti svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov nemôže dôjsť samotným rozhodnutím konkrétneho orgánu verejnej moci, ale len jeho postupom (nečinnosťou či nesprávnym alebo neefektívnym postupom). Z uvedeného vyplýva, že v prípadoch, ak sťažovateľ namieta porušenie tohto práva konkrétnym rozhodnutím orgánu verejnej moci, nie jeho postupom, ústavný súd takú

ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (m. m. III. ÚS 258/05, III. ÚS 337/08, II. ÚS 528/2017).

35. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

36. Prihliadajúc na rozsah a dôvody ústavnej sťažnosti, keď sťažovateľ v odôvodnení namieta, že „*najvyšší súd sa nevysporiadal s námietkami Sťažovateľa na dĺžku samotného konania o disciplinárnom previnení...*“, konštatuje, že uvedená argumentácia nie je v žiadnej príčinnej súvislosti s možným porušením jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, k porušeniu ktorého, ako bolo uvedené, môže dôjsť len nečinnosťou či nesprávnym alebo neefektívnym postupom orgánu verejnej moci.

37. Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.3 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

38. Sťažovateľ k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že podľa tohto článku dohovoru má byť náležite zistený skutkový stav veci, čo sa v jeho prípade nestalo, keď boli zaobstarané len prvotné dôkazy, ktoré však nie sú spôsobilé objasniť jeho vinu. Sťažovateľ vo vzťahu k aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru na jeho prípad neuvádza žiadnu argumentáciu.

39. Kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „*občianskych právach alebo záväzkoch*“, prípadne o „*oprávnenosti trestného obvinenia*“. Nie je pritom rozhodujúce,

či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide (IV. ÚS 241/07, III. ÚS 156/2012).

40. Ústavný súd zdôrazňuje, že na skutkové okolnosti prípadu je potrebné aplikovať kritériá stanovené v prípade *Engel a ďalší proti Holandsku, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 6. 1976* na účel určenia hranice medzi „trestnou“ a „disciplinárnou“ oblasťou, ktorými sú kvalifikácia deliktu vo vnútroštátnom práve, ktorá má výlučne formálny význam a podkladom pre hodnotenie skutku je samotná jeho povaha. Druhým klasifikačným kritériom je povaha obvinenia, kde sa vyžaduje vysporiadanie s otázkou, či právna norma je adresovaná všetkým alebo len určitej skupine ľudí a či účel sankcie, ktorá sa ukladá, je preventívno-represívny alebo reparačný. Od kvalifikovaného naplnenia uvedených kritérií v konkrétnom prípade podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva závisí aplikovateľnosť čl. 6 dohovoru aj na disciplinárne konanie proti policajtom. Inak povedané, ide o špecifikáciu kritérií, na základe ktorých sa určuje, či dané obvinenie disciplinárnej povahy je možné považovať za trestné obvinenie v zmysle čl. 6 dohovoru.

41. Ústavný súd hodnotí, že vo veci sťažovateľa nešlo podľa platnej právnej úpravy o typický trestný čin, ale o disciplinárne previnenie, ktoré je navyše adresované iba určitej skupine osôb so špecifickým postavením – policajtom pri výkone štátnej služby. Iné osoby sa takéhoto previnenia s následkami disciplinárneho konania v podstate ani nemôžu dopustiť. Samotná povaha previnenia sťažovateľa spočívala v tom, že ako policajt mal porušiť povinnosti uložené zákonom o štátnej službe, teda bol „obvinený“ z konania porušujúceho právne normy upravujúce spôsob výkonu služby policajta, na čo sa v zásade vzťahuje právo „disciplinárne“, nie „trestné“.

42. Pokiaľ ide o stupeň závažnosti sankcie, ktorá sťažovateľovi hrozila, je potrebné ju vyhodnotiť ako takú, ktorá mu svojou povahou nemohla spôsobiť podstatnú ujmu.

43. Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. v znení platnom a účinnom v rozhodnej dobe disciplinárnym opatrením bolo

- a) písomné pokarhanie,
- b) zníženie služobného platu až o 15% na dobu najviac troch mesiacov,
- c) zníženie hodnosti o jeden stupeň na dobu jedného roka,
- d) zákaz činnosti,
- e) prepadnutie veci.

44. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľovi ani jeden z hroziacich mu disciplinárných trestov nepredstavoval takú kvalifikovanú ujmu, ktorá by svojou kvalitou umožňovala pripustiť možnosť profitovania sťažovateľa z ustanovení čl. 6 dohovoru.

45. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v danom konaní sa nerozhodovalo o trestnom obvinení sťažovateľa v zmysle ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto tento článok dohovoru nebolo možné považovať za aplikovateľný. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je teda nezlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

46. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu